

Conradinus filius fuit Conradi ducis Sueuise, & nepos potentissimi Cæsaris Friderici 2. Is multis uirtutibus præditus patri in Sueuiæ ducatu successit, atq; maximæ spei iuuenis ibidem cū laude præfuit. Cum autem fratres eius mortui essent, atq; ipse solus ex illustrissima Sueuorum ducū familia superesset, crebris legationibus ab Italię uribus euocatur, ut auitum & paternum regnum, tanquam legitimus hæredes suscipiat. Itaque tandem anno Christi 1266 matris consilio Italiam perijt, Ludouico Bauariæ duce auunculo, atq; Friderico filio Hermannii Austriæ ducis eum comitātibus. Cū in Italiam uenisset, Veronæ ac Mantuę maxima om-

niū gratulatione suscipitur. Ibi Ludouicus specie comitorum Augustaliū in Germaniam reuertit. Conradinus autem comitantibus Longobardis, Sueuis, & Tuscis rectā Romam peruenit, commorante tum pontifice Viterbij. In eo loco haud aliter quàm Augustorum proles, atq; Apulię, Campanię, Calabriae, & Siciliae legitimus hæres à senatu populoq; Romano, atq; à Heinrico Hispano regis Castiliæ filio, maximo honore suscipitur. Confluentibus deinde Italiæ proceribus cum Gerardo Pisano præfecto Campaniam intrat, atq; cum Carolo pseudorege manus conserit. Cum in ijs locis Caroli copiæ profligarentur, ipse retro celsit, & cum paucis fugam simulauit. Interea Conradini milites pro uictoribus se agunt, & ad impedimenta diripienda solutis ordinibus conuertuntur. tum etiam Gallorum sarcinas diripiunt, & hostium opima spolia legūt. ipse Conradinus cum paucis relictus erat, qui armis sepositis corpora curabant.